la humanitat

Fundador: Lluís Companys

Red. i Administració, Pelai, 56, 2.on

Telèfons 16407 i 16409

Impremta: Carrer Sardenya, 202

Telèfon 55758

Any II — Barcelona, 23 de març de 1932 — Núm. 116

AJUNTAMENT AUTOMATIC

Tal volta el lector es quedi sorprès davant la frase que encapçala aquestes ratlles. No és nostra, però; pertany a l'editorialista de La Veu de Catalunya *i, just és confessar-ho, constitueix tot un poema, tot un poema de l'enterboliment polític i el cinisme en què viuen submergits els ex-ministrables de la Plaça de la Cucurulla.*

Ajuntament Automàtic! ¿Sabeu a qui es refereixen, lector? Doncs simplement a l'Ajuntament de Reial ordre que va manar constituir el general Berenguer i al qual varen prestar llur adhesió entusiasta els homes de la Lliga i els d'Acció Catalana. Els lligueros *perquè hi tenien un ministre, Ventosa i Calvell, i els de la* Lligueta *perquè esperaven tenir-n'hi deu.*

Ara, però, els repúblics de nou encuny no s'atreveixen a parlar-ne de la seva collaboració amb la Monarquia i tot és inventar frases com aquesta, tan incoherents i mal forjades, com delatores de llur enorme responsabilitat històrica.

Per als homes de la Lliga i d'Acció Catalana aquell Ajuntament va ésser, certament, automàtic perquè ells, monàrquics declarats o monàrquics vergonyants, anaren a collaborar-hi maquinalment, sense prèvia deliberació, és a dir, com autòmates que no necessitaven pensar ço que feien perquè feien ço que sempre havien fet: ajudar la Monarquia per tal que ella els prestés ajut a ells.

El seu automatisme era el que els donava la seva habitud de doblegar l'espinada davant el Borbó opressor de Catalunya.

Era un automatisme anti-català i anti-liberal. Era, diguem-ho clar, l'automatisme d'aquells que no vacillaven en collaborar amb la Monarquia, perquè, per damunt de Catalunya hi posaven les seves ambicions personalíssimes.

La nostra bandera era tant sols, i per ells, quincalla; i les reivindicacions catalanes, la clau que obria la porta dels Ministeris.

Per nosaltres poden continuar amb aquest automatisme tant de temps com vulguin.

CRONICA DE GINEBRA

LA GUERRA DE L'OPI

Al juny de 1931, el capità Shintaro Nakamura, de l'exèrcit japonès, fou detingut per soldats xinesos, els quals l'occiren en trobar al seu poder certa quantitat d'heroïna, droga prohibida a Xina. Aquest ha estat el motiu inicial de la invasió militar de la Manxúria pel Japó i, per tant, de la guerra entre ambdós països orientals.

Les circumstàncies de la mort del capità Nakamura ha posat damunt la taula de l'actualitat, aquest fet escandalós: que els japonesos exerceixen una influència preponderant en el mercat d'estupefaents de Xina.

El secretari general de "The National Anti-Opium Association of China" ha adreçat, amb aquest motiu, a la Societat de Nacions, una carta circular de la qual n'extraiem els següents informes:

"Segons l'apreciació del senyor Kikuchi, secretari de la "Association for the Prevention of Opium Evils", del Japó, un setanta cinc per cent, al menys, de residents japonesos a la Manxúria del Sud, es troben, directament o indirecta, complicats en el tràfic de drogues.

Immediatament després de l'ocupació de la Manxúria pels japonesos, aquests instituiren el monopoli de l'opi en els territoris sotmesos a la seva denominació militar, posant en ús del mateix mètode de conquista que han aplicat a l'illa de Formosa i que avui ja dóna els seus tràgics fruits.

A Moukden, Tchangtchoun, Tsinan, Tientsin, Amoy, Foutcreou, etc., nombrosos comerços d'estupefaents funcionen sota la protecció de les autoritats consolars japoneses, desafiant obertament les lleis xineses de prohibició. A la concessió japonesa de Moukden, hi ha prop de dos-cents d'aquests despatxos clandestins, consentits i protegits per la policia japonesa. Ha estat constatada, així mateix, l'existència de prop de cent comerços de morfina, establerts a les proximitats dels dispensaris japonesos i fins al fons de les cases dels japonesos. En una d'aquestes cases s'administren de 40 a 50 injeccions diàries. Ha quedat establert que el nombre de morfinòmans que existeixen solament a la concessió japonesa arriba a prop de 500.

A Tchangtchoun la situació és encara pitjor: el nombre dels fumadors d'opi abasta la paorosa xifra de mil cinc-cents. Tots són explotats per coreans i japonesos.

Pot dir-se avui, certament, que els japonesos són els agents actius de la propagació dels estupefaents al món enter, despreciant els acords internacionals i tota consideració humanitària. Es molt significatiu el fet que el Japó, havent creat a Formosa un monopoli de l'opi, mentre s'esforça per tots els mitjans en injectar els indígenes i els residents xinesos a consumir la droga, vota una llei que castiga amb la pena de mort als qui subministrin opi o altres estupefaents similars als ciutadans i soldats japonesos.

Els qui hagin seguit el progrés del tràfic ilícit dels estupefaents durant els darrers quinze anys—diu a aquest respecte el "The Anti-Opium Information Bureau", de Ginebra—, no els sorprendrà que la situació a la Manxúria, en el que fa referència als estupefaents, hagi estat coronada amb l'arrestació d'un oficial japonés, vestit de paisà, en possessió del qual es trobà una certa quantitat d'heroïna.

Segons el Pacte de la Societat de Nacions (article 22), el benestar i el desenvolupament dels pobles encara incapacitats per a dirigir-se per ells sols, constitueix una finalitat sagrada de civilització.

I aquesta missió ha estat confiada a les nacions "civilitzades", les quals, als seus territoris de l'Extrem Orient, obtenen encara avui rends importants venent l'opi de fumar a l'ésser humà més desprovèit de defensa: el treballador xinès.

Aquestes nacions civilitzades tenen establerts despatxos d'opi i fumadors, en els quals els governs expendeixen la mortífera droga "precisament a la mena de fumadors més pobres, composta dels qui ni tan sols posseeixen pipes per a l'opi, ni habitacions on retirar-se a fumar", segons diu textualment el document de la Comissió Informativa sobre el Control de l'Opi de Fumar a l'Extrem Orient. I, encara més, si hi cap: aquests governs venen l'opi preparat als fumadors, per tal que el fumin als seus domicilis, en presència de llurs famílies.

I a desgrat de què estan obligats, en virtut dels convenis internacionals, a reduir i a suprimir l'ús de l'opi de fumar, aquestes nacions civilitzades s'han negat, a Bangkok, a la Conferència per a la Supressió de l'Hàbit de fumar Opi, a consentir ni tan sols l'escorcoll i el racionament dels fumadors.

Durant els deu anys de funcionament de la Comissió consultiva de l'Opi, de la Societat de Nacions, les nacions civilitzades han tret més de dos mil cinc-cents milions de francs or com a benefici net, venet opi de fumar a aquesta pobra gent, que són les soles persones autoritzades a adquirir-lo, tota vegada que sols els xinesos tenen aquest "dret".

El senyor Lyall, assessor de la Comissió consultiva de l'Opi, qui ha viscut quaranta anys a Xina, acaba de senyalar, a Ginebra, la importància del tràfic ilícit a Xina. En un any es procedí a l'embargament de 350 lliures angleses d'heroïna, 350 lliures de benzolimorfina, 100 lliures de morfina, 100 de peronina i prop de 40 lliures de cocaïna. Convé afegir les quantitats que no foren embargades i que són 6 tones de benzolimorfina, importades a Dalren, a la tardor de 1928, i més de 600 quilògrams d'heroïna. Si els efectes de la benzolimorfina són equivalents als de l'heroïna, sis tones d'aquesta substància donarien 600 milions de dosis.

El senyor Lyall afirma que "cada unça de morfina introduïda de contraban a Xina prové d'Europa o del Japó". I afegeig: "No hi ha cap mena de dubte que Xina està inundada de morfina. Aquesta inundació no arribarà, però, a destruir la nació xina, perquè aquesta és indestructible".

Durant la seva llarga estada a Xina, el senyor Lyall ha pogut observar el mal inguarible causat als interessos britànics per la creença en què viuen els xinesos de què Anglaterra és responsable de la introducció dels fumadors d'opi a Xina.

Mentrestant, a Europa pren vigor el tòpic del perill groc. ¿Tenim dret a parlar d'aquesta manera d'una raça que fins ara no ens ha produït el més petit dany? Indubtablement que no. L'afany de lucre dels estrangers, que no reconeix límits, a Xina, i arriba fins a l'extrem de negociar amb la salut de tot un poble, és francament inhumà. I, ¿com poden queixar-se els països responsables d'un odi que ells han fet néixer i al qual són perfectament creditors?

GIL PALACIO

S'ha acabat el raid Citroën

Londres, 23. — De Hong-Kong li diuen al Times que a conseqüència de la mort de Haardt, cap de la missió automobilística Citroen transiàtica, els seus membres han abandonat el projecte de tornar a França per la via terrestre, donant per acabat el raid a Saigon, on es dirigeixen ara. — Fabra.

El dibuixant C. Rovira "Tino", que exposa les seves obres al Centre Cultural de Xofers

focs de bengala

EL GEST DE SANTPERE

La figura de Josep Santpere, jo puc mirar-me-la des de tres posicions distintes. La d'espectador, la de particular i la d'aspirant a autor dramàtic. Avui, les circumstàncies em permeten adoptar un quart capteniment. El de periodista.

Com a espectador dec a Santpere, tota una gama de sensacions diverses, des de la rialla cridanera — "Porten res de pago", etc. — fins al dramatisme més agut i emotiu — "La morta" "Espiritisme" —. Són records de joventut que cal agraïr, tot i haver passat, cada vegada, per la guixeta. Com a particular, Santpere ha estat sempre amb mi deferent i cordial, m'ha rebut bé cada vegada que l'he tingut d'anar a veure i s'ha produït amb absoluta correcció, la mateixa que jo he emprat amb ell. Com a autor ja és una altra cosa. Santpere no ha estat amb mi més formal ni més complidor de la seva paraula que qualsevol altre dels molts empresaris que avui, com ahir, usdefruiten la nostra escena nacional...

Faig aquestes manifestacions per tal de demostrar que si m'ocupo avui del popular actor i empresari en to de franca i sincera admiració no és pas perquè m'hi uneixi cap lligam directe ni perquè tingui cap favor que correspondre-li. No sóc un estómac agraït. Fa cinc o sis anys, sense exageració, que no he vist Santpere a les taules ni fora d'elles. Ho faig constar així perquè no surti cap malpensat que doni als meus elogis caràcter de reclam, ni em cregui un panegirista a sou.

"El que va tip no es recorda del que té gana" — proclama un refrany popular. En això hi ha excepcions. Josep Santpere va tip, tip d'esgotar el paper a les seves guixetes, i tanmateix se'n recorda dels que pateixen i mobilitza tot el seu magne exèrcit d'actors i actrius per tal de dur als sofrents de l'Hospital no tan sols el pa del cos, sinó també el pa de l'ànima. Ell, que té un escamot de fills tan nodrit com simpàtic, es recorda dels fills dels altres. Obre la caixa de bat a bat, s'omple les butxaques de duros i en comptes d'anar a jugar-se'ls o a desprendre'ls en aquelles joies vistents que tant estimen els artistes, se'n va a la Casa del Dolor i comença de repartir-los a tort i a dret. No content amb això, organitza un banquet, on els comensals són els desemparats i les serventes, aquell floret de dones formoses que constellen els seus elencs artístics. L'home, que només d'anomenar-lo s'esgarrifaria una beata, les dones que saben despullar-se generoses davant de la multitud, com Friné de Tespia, acompleixen millor que cap congregació ni cap parròquia les Obres de Misericòrdia. Donen de menjar al qui té gana, donen abrigalls al qui té fred i encara fan més; porten unes hores de joia i de bullici al refugi de totes les misèries, esmortuïnt l'adoloriment amb els picarols de l'alegria...

Això ha fet un home titllat de fomentar la immoralitat i la poca solta, mentre els doctors de la Santa Mare Església, no saben desprendre's dels llurs tresors per tal d'eixugar les llagues... Això ho ha fet un home responsable de l'esdevenidor de sis o set fills, mentre tants i tants milionaris concos i eixorcs, tanquen amb pany i clau el seu "cofre-fort", perquè—diuen —els temps són difícils...

Santpere mereix la gratitud de tots els homes de voluntat. I entre ells no vol ésser el primer ni l'últim, el que sotasigna i rubrica,

J. M. FRANCES.

—No havia estat sempre monàrquic vostè, senyor Rafael?

—Què vol fer-hi! Una equivocació tothom la té a la vida.

cada dia...

Butlletí del temps

Ahir, entre set i vuit del vespre, una lluna grotesca, grossa i estranya, penjada a les cordes dels terrats. Una lluna de guardarropia que no s'adeia gens amb les purissimes tonalitats del cel.

Avui, un dia clar, amb totes les llums del sol donades, amb tot luxe de colors, talment com si s'estigués celebrant l'assaig general de l'obra del Dissabte de Glòria.

Ganes d'enraonar, res més

Els altres anys tothom protestava: "no hi ha tramvies, ni cinemes, ni teatres"...

Aquest any que els teatres podrien actuar, no els dóna la gana de fer-ho.

Segurament que ningú no dirà res i les esglésies i els passeigs es veuran concorregudissims.

Ganes d'enraonar, res més.

Resistència

Cada dia llegim en els diaris, que en un dels teatres de la nostra ciutat hi ha unes parelles de ball que dansen des de fa dues-centes no sé quantes més hores.

Diuen que això té molt mèrit, que es tracta d'un cas excepcional.

Nosaltres, però, no hi donem massa importància. Per a nosaltres, això, no és ben bé una novetat.

A Espanya tenim uns senyors, una certa mena de senyors que tots consixeu de sobres, que porten la friolera de (aguanteu-vos, per si us desmaieu) set mil set-centes cinquanta-dues hores ballades del 14 d'abril ençà. I les que els queden per ballar, encara!

I pensar que el poble, per tot premi, els fa objecte del despreci més absolut.

Hi ha persones, tanmateix, que han nascut ben desgraciades.

A. C.

comentaris

UNA ANOMALIA A LA ADUANA

No aneu a creure que sota aquest títol vagi a denunciar una irregularitat administrativa d'aquelles que serveixen per a fuetejar els organismes estatals i els funcionaris que en tenen cura. Res d'això. L'anomalia que nosaltres hem registrat i que qualsevol lector que tingui la vista clara podrà comprovar per sí mateix, només que s'arribi a l'edifici del Passeig de Colom, cau dintre una òrbita diferent. No és una tara que es compri ni es vengui. Es una distracció, un descuit, un oblit, que a tots ens ha passat "in albis". I crec sincerament que això s'esdevé amb les autoritats duaneres. No puc ni sospitar que llur fidelitat al règim sigui tan tèbia i tan poc entusiasta, que les inclini a operar en aquest sentit per compte propi.

El fet és aquest. Dalt de tot de la façana de la Duana nova — això de nova és un dir. Jo d'ençà que tinc ús de raó veig que la Duana és la mateixa i no tinc ni record de la seva estada a Can Godoi — dalt de tot de la façana, repeteixo, hi ha un escut. Un magnific i decoratiu escut de pedra picada, que serveix d'acabament al conjunt arquitectònic que encimbella. Aquest escut és un escut monàrquic. Hi ha damunt d'ell una corona que no és pas la corona mural, adoptada, no sé per què, per la República, sinó la corona "moral" — perdoneu el retruécano — de la passada, i tan passada, monarquia borbònica. Fins i tot hom lluca una creu que remata la corona. Aquesta, té tot el caràcter de les corones dinàstiques, com ja he dit, forasteres a Catalunya, i per comble de distracció, l'escut pròpiament dit, presum encara al bell mig de les seves pètrees línies, la cartella on les legendàries flors de lis, estampen la seva prestància, com una marca d'esclau damunt de la resta...

Dintre pocs dies farà un any que el poble de Catalunya inicià el moviment abasegador que va enderrocar arreu de la península la tirania monàrquica. Pot dir-se que de tot arreu hom s'ha donat àmsia a foragitar els emblemes monàrquics i borbònics. Nosaltres hem vist pel carrer oficials uniformats, de provada tradició primorriveresca, que als quatre dies de proclamada la nova forma de govern, ja s'havien amputat la corona de l'escut que duien al coll. Als edificis públics com la Facultat de Medicina i molts altres, hom ha tingut el pudor de cobrir amb una tela la insignia infamant. Edificis de nova planta, com la caserna de la Guàrdia civil de la Travessera, ostenten a la façana escuts adoptats a la nova forma que determina l'heràldica que avui s'imposa. Hom ha repintat les banderes dels estancs i de les parades del tramvia...

I ha estat totjust a la Duana on ha passat per alt l'existència d'un símbol avorrit i bandejat pel poble des del primer dia i per la llei i la constitució més tard. Sembla que una Duana hauria d'ésser, per raó de la seva especialíssima missió, la primera que s'oposés a un contraban espiritual com és la perpetuació dels signes borbònics. No és així pel que es veu. El contrabando heràldic que significa l'escut de la monarquia no ha estat decomissat encara...

Caldria que quan més aviat millor hom posés remei a això. No fem com la policia americana que cercava adalerada l'Elefant Blanc robat i el tenia dintre casa seva...

SCARAMOUCHE.

CRONICA POLITICA I PARLAMENTARIA

Pesa, sobre el Parlament, la fatiga de la tasca laboriosa, apressada i ininterrompuda que ve realitzant. Els passadissos gairebé estan deserts, avui. Al saló de sessions, pocs diputats i distrets. La minoria catalana és, avui, la més completa: Companys, Lluhí, Campalans, Serra Moret, Xirau, Ventosa Roig, Layret, Santaló, Martí Esteve, Palet i Barba, Bordas,... Al banc blau només hi ha, al començament, el senyor Albornoz, que fa becaines. Després arriben en Domingo i en Carner, que llegeix un projecte sobre pròrroga dels pressupostos d'Ajuntaments.

La Cambra segueix sense atenció els discursos de Baesa Medina, Barriobero, i altres sobre partides del pressupost d Justicia. Hi ha una calma gris. No es diu res, no passa res. Calma potser precursora dels grans debats.

Demà ha de llegir-se el projecte sobre reforma agrària. Dintre de vuit dies es llegiran les lleis complementàries d'aquesta que fan referència a arrendaments, aparceria i rabassa.

L'Estatut ha de discutir-se també i primordialment, tot seguit. La Comissió tècnica d'Hisenda treballa activament. Quan hagi fet el dictamen ha de passar aquest a la Comissió parlamentària i després al Govern. Els representants catalans a les dites comissions apremien la feina.

El senyor Pere Coromines no és a Madrid, però tenim entès que arriba demà. Ara no es pot perdre ni un dia. Es possible que hi hagi vacances del 8 al 20 d'abril i cal que almenys l'Estatut estigui ja dictaminat ponència del Govern, i sobre la taula. Millor seria, però, que no hi hagués vacances. Es cert que la Cambra està fatigada, i que el treball de les comissions ha estat d'una intensitat extraordinària. Els pressupostos s'aproven a correcuita, sense la deguda atenció, potser. Però el ritme de les apetències i dels anhels de la ciutadania són també molt apressats.

Un galliner, un convent i un relleu

Una descoberta arqueològica a Tarragona

A mitjans del mes passat s'enderrocà un tros de la muralla romana de Tarragona, i, damunt les pedres que caigueren esbocinades, aparegué el tros inferior d'un baixrelleu magnific d'estil i molt ben conservat.

La muralla que sofrí els dits desperfectes dóna, en la seva part interior, a un convent de monges.

Aquestes, volent construir un galliner, sense demanar (com en aquests casos s'hauria de fer) permís a la Junta de Museus, varen rebaixar la muralla, fins al mateix punt on avui s'ha trobat el baixrelleu trencat.

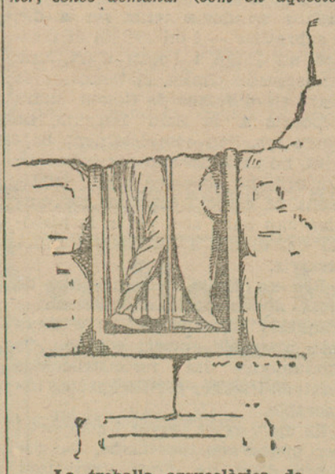

La troballa arqueològica de Tarragona

A Catalunya, i a Espanya, hauriem de prendre exemple de ço que fan els altres països, especialment a França, on els habitants, o posseïdors de cases i palaus vells de més d'una centúria, no poden efectuar-hi cap reforma sense el permís (que ben sovint els és negat) de l'arquitecte municipal de la Junta de Belles Arts.

Així s'eviten aquests casos punibles en què, per ignorància, es destrocen obres d'art, que els segles han conservat, i que són documents inestimables per a la nostra història de l'art.

Demà dijous a les deu de la nit, al local de

"Unió Liberal"

de Granollers, el diputat a Corts JOSEP GRAU JASSANS donarà una

CONFERENCIA

desenrotllant el tema:

"La tragèdia de l'alt Llobregat"

Quaresma de poble

(Estampa del Dijous Sant)

La pau d'aquell matí primaveral, un matí ple de llrisme i encis, ha estat torbada per les petjades ritmiques d'una multitud que avança paulatinament acompanyant la imatge d'un Crist.

Els ocells, que en aquella hora són amos del poble, que juguen, criden i xisclen, empaitant-se sense descans, com nosaltres s'han vist sorpresos per la presència d'aquella manifestació pacifica.

Els ocells s'han aplegat i han romàs a l'expectativa. Nosaltres hem eixit al portal, i el primer que hem aspirat ha estat l'alenada d'un aire fresc, que duia aromes de farigola i romaní. El sol — aquest sol d'abril, tan bondadós — ens ha acariciat i hem rebut ben a gratcient el seu amable "bon dia".

Hem presenciat el pas d'aquella processó.

Uns homes, unes dones, uns nois...

Entre els homes seguidament ens han estat coneguts alguns rostres: l'adroguer, l'estanquer, el barber del poble. D'on els tenim presents? Fem memòria, i recordem que en l'Ateneu, ostentant els càrrecs de Jurat en els balls de Carnestoltes, els vàrem veure. Sí; són ells. Per aquells dies — no en fa pas molts —, feien una gatzara lamentable. Deien grosseries a les disfresses; es banyaven — millor rentar — els peus en un cossi ple de xampany — xampany baratet —; es permetien presumir de persones cultes i anaven — malgrat vestir de senyor — amb la indumentària dels salvatges.

D'entre les noies que van passant, així mateix sabem distingir-ne algunes: l'Anneta, la del vestit "fantasia", primer premi; la Tana, que anava de "capricho" i ensenyava esquena i pit; la "Colombinan, l'"Apache", la "Charleston", la "Cow-Boy"...

I els feligresos, amb aire de recolliment, capcots, responen al prec del sacerdot, qui, de tant en tant, explica la tragèdia del Gòlgota. De tant en tant, també, els feligresos canten. L'estrofa de la cançó, en boca d'ells, sembla una heretgia:

"...perdoneu altra vegada
aquest pobre pecador."

Les petjades, sempre ritmiques, acompassades sempre, es van perdent.

La pau del matí recobra el seu habitual aspecte; els ocells han eixit de l'amagatall i, ells sabran per què, ara entonen amb més entusiasme que mai el seu himne de llibertat. El sol, bondadós com el Crist, s'ha estès més i tot ho ha inundat de puresa. L'aire és més intens. Sembla que vulgui arrabassar, per a dur-lo qui sap on, l'eco d'aquelles veus que, hipòcrites, van repetint-se...

AGUSTI COLLADO.

El volcà Popocatepetl, en activitat

Mèxic, 23. — *El volcà Popocatepetl, situat prop de la capital mexicana, ha entrat en activitat.*

Els habitants dels pobles que es troben a les vessants de les muntanyes, han sentit uns sorolls subterranis que s'han repetit tot el dia; del cràter del volcà, un fum espessissim va sortint amb enormes bocanades. Es tem una probable erupció.

Demà, dijous día 24 a les 10 del vespre

Joan Casanovas

parlarà a

"l'Ateneu Obrer d'Esquerra Republicana"

Districte VI

Provença, 156, sobre

"L'esquerra al municipi"

ENTRADA PUBLICA

A Irlanda

El jurament de fidelitat a la Corona

Londres. — Havent preguntat el senyor Thomas a l'Alt Comissari de l'Estat Lliure d'Irlanda a Londres, senyor Lulanty, quina és la política de dit Esta Lliure en ço referent al jurament de fidelitat a la Corona, el senyor Dulanty ha contestat que l'Estat Lliure estima que dit jurament de fidelitat no és obligatori en virtut del Tractat establert i que l'Estat irlandès té el dret absolut de modificar la Constitució, com el poble ho desitgi i que tot el que l'afecti, incumbeix a la sobirania interior i és un assumpte purament domèstic d'Irlanda.

A part d'aquestes consideracions legals i constitucionals, n'hi ha una altra de primordial, més que suficient per si mateixa per a considerar la decisió del Govern sud-irlandès com a final e irrevocable, i és que el poble ha declarat la seva voluntat sense ambiguïtats en les recents eleccions, en les quals l'abolició del jurament de fidelitat a la Corona fou una qüestió primordial exposada davant els electors.

Després de les eleccions presidencials

La situació a Alemanya

Els racistes han comès en dos anys 1.480 actes de terrorisme

Berlín. — "Guerra als racistes!! Intervenció vigorosa dels poders públics contra aquest partit." Aquesta és la moció adoptada per la "Lliga Alemanya del Dret de l'Home", en el curs de la seva darrera sessió.

Un raport del senyor Grossmann ha declarat que en 1930, i en 1931, els hitlerians han comès 1.480 actes de terrorisme, havent causat la mort de 62 persones i havent ferit a 3.200.

Hitler, no pot fer campanya per ràdio

Berlín, 23. — El Comitè Interior de T. S. F. ha denegat el permís a Hitler per a fer campanya electoral per mitjà de la ràdio. — Fabra.

Suspensió d'un diari racista

Berlín. — El diari del partit racista "Volkischer Beobatche" ha estat suspès per cinc dies, per haver publicat un article subversiu del senyor Hitler protestant contra els escorcolls efectuats per la policia prussiana a diferents locals del partit nacional-socialista.

Un candidat que no hop ot ésser

Berlín, 23. — La candidatura de Kans Heim que alguns extremistes alemanys pensaven presentar per a la segona volta d'escrutini de l'elecció de President del Reich, no pot ésser presa en consideració legal, segons el que disposa l'art. 31 del Codi Penal en el qual priva dels drets a desempenyar càrrecs a totes aquelles persones que hagin complert condemnes de presó. — Fabra.

Sentència condemnatòria

Berlín, 23. — El redactor de la "Gaseta reixista", senyor Binz, ha estat condemnat a quinze dies de presó per la publicació d'un article considerat difamatori per a Melcior, representant d'Alemanya al Banc Internacional de Pagaments. — Fabra.

Els hitlerians fan maniobres

Praga. — La policia txecoslovaca ha detingut alguns alemanys que es fingien dedicar-se a l'educació esportiva i a la cultura física i havien aconseguit formar importants nuclis ensinistrats a l'estil de les brigades d'assalt d'Hitler, a Alemanya, i del qual es creu que eren agents. El nombre de detinguts és de trenta-dos.

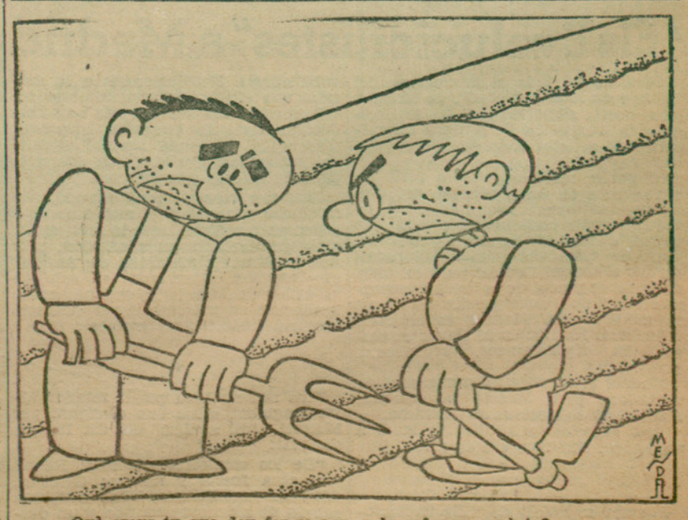

—Què creus tu que deu fer-se per a la reforma agrària?

—El primer, suprimir els agraris.

memoriaesquerra.cat — La Humanitat [Barcelona, 1931-1939], 23/3/1932, pàgina 1